

למה בקולנוע אוכלים דווקא פופקורן?

כפיר היקה

הפופקורן אינו המצאה החדשה, ערויות אריכולוגיות מראות שאינדיאנים בצפון אמריקה נהנו ממנו לפני כמעט 6,000 שנה, אך הפופקורן האינדיאני הוכן מעל אש פתוחה. הוא היה יבש, שרוף, ואף שהוא הקסים את האינדיאנים, ספק אם הוא היה מתקבל בהתלהבות על ידי הקהל המערבי המפונק.

רק לקראת סוף המאה ה-19 הצליח ברנש אמריקאי בשם קרטורס להמציא את מכונת הפופקורן הראשונה שהפכה - בכח הקיטור - חופן גרעיני תירס, קצת שומן חזיר, קצת המאה מווקתת וקורט מלח להררים של פופקורן פריך, חם ואחיר, שתמורתו אנשי המערב מוכנים לשלם. המכונות המוקדמות נטו להתפוצץ, אבל זה לא מנע מהן להופיע בכל מקום שבו אמריקאים עם כסף התקבצו. כל מקום מלבד אולמות הקולנוע.

בעלי הקולנועים לא רצו שיטנפו ויסריוו להם את האולמות, והם בטח לא רצו את התרומית הוולה של מונגונים. הקר לנועים המוקדמים השתרלו מאד לפתח תרומית גבוהה ויוקרתית - עמודי שיש,

מסכי קטיפה, משהו שמתחבר יותר לכוחות שמפניה דיקות מאשר לעגלות הטיפים. אז מוכרי החטיפים פעלו בחוק, אל מול מחאותיהם הנמרצות של בעלי האולמות. אבל אז הגיע השפל הכלכלי הגדול והוריד את הקולנוע מהעץ. לא עוד צורת אמנות, לא מוסד תרבותי, פשוט מקום שבו אפשר להתחבא לשעתיים מקשיי היוםיום. ב-1930 ביקרו בבתי הקולנוע כ-90 מיליון אמריקאים בכל שבוע. יותר מ-70% מהאוכלוסייה. לא היה להם הרבה כסף, אך עלות הייצור הזעומה של הפופקורן אפשרה את מכירתו בויל הוול. המי כונות - מונעות חשמל בשלב זה - הפיצו ריח שקשה לעמוד בפניו, ואפילו ב-10 שנט לשקית הקולנועים גרפו רווחים נאים ביותר.

כשהשפל חלף הצטרפו אל הפופקורן חטיפים אחרים, בעיקר ממתקים, ואז

מסכי קטיפה, משהו שמתחבר יותר לכוחות שמפניה דיקות מאשר לעגלות הטיפים. אז מוכרי החטיפים פעלו בחוק, אל מול מחאותיהם הנמרצות של בעלי האולמות. אבל אז הגיע השפל הכלכלי הגדול והוריד את הקולנוע מהעץ. לא עוד צורת אמנות, לא מוסד תרבותי, פשוט מקום שבו אפשר להתחבא לשעתיים מקשיי היוםיום. ב-1930 ביקרו בבתי הקולנוע כ-90 מיליון אמריקאים בכל שבוע. יותר מ-70% מהאוכלוסייה. לא היה להם הרבה כסף, אך עלות הייצור הזעומה של הפופקורן אפשרה את מכירתו בויל הוול. המי כונות - מונעות חשמל בשלב זה - הפיצו ריח שקשה לעמוד בפניו, ואפילו ב-10 שנט לשקית הקולנועים גרפו רווחים נאים ביותר.

כשהשפל חלף הצטרפו אל הפופקורן חטיפים אחרים, בעיקר ממתקים, ואז

שאלות בלדד השוחי: askbildad@callist.co.il

כמה כסף שווה טעות טובה?

על שיטת ההצלחה שלא מופיעה בספרי ניהול

← תרסיס הפלא WD40 משמש להסרת חלודה, שחרור מנערי לים וברגים תקועים, הסרת דבקים, ניקוי שרשראות וציירים, שימון והגנה מפני בלאי. אתר הבית של יצרני התרסיס בעלת אותו השם מונה יותר מ-2,000 שימושים שונים נוספים, כולל גירוש נחשים, הברקת צרפות ים ועוד. בסקר ערכני נמצא שהתרסיס נמצא בשימוש מוגזם מעשרה משקי בית באמריקה וכמעט בכל ארגון כלים מקצועי.

← אבל מקור שמו המוזר של התרסיס מוכר פחות. מעטים יודעים שהאותיות WD מייצגות את המילים Displacement (הסרת מים) ושהמספר 40 הוא מספר הניסויים בתרכובות כושיות, שאותן החברה פיתחה וניסתה במי עברותיה ועם לקוחותיה בטרם התקבלה ההסכמה על המוצר הנוכחי, המשוקלל ללא שינוי ובהצלחה מרובה מאז יצא לראשונה ב-1953.

האנקדוטה הזאת היא סיפור חשיבותה של הגישה הניסויית במדע ובתעשייה. בצלן של האגדות על הממציאים בעלי ההשראה והמגלים האמיצים חוסה, כמעט תמיד, עבודה שיטתית, אפרורית

וצנועה, מלאה בכישלונות והצלחות חלקיות. ספרי העסקים והניהול אמנם מאירים את החזון והתעוזה, אבל הסיפור האמיתי, שלא דווקא מוכר ספרים, דומה לרוב לזה של התרסיס הישן: נכונות לטעות, והרבה, כדי להתקדם בצעדים קטנים לקראת תוצאה משיבית רצון או להלופין לקראת טעות מופלאה אחת שמגיבה תרצה שלא חשבו עליה. בכונות לטעות צובה עוצמה רבה, וצריך לתגמל בפרסים דווקא את מי שנכשל ולומד מטעותיו, ואת מי שמוכן להשקיע מכספו, להפסיד ואו לנסות שוב. הוהיריים לרוב אינם לוי מדים הרבה, לא מתקדמים ולא מקדמים. המנהלים המוצלחים, שנחשבים לגאונים ובני מזל, הם פעמים רבות אלה שידעו להגדיר מראש מה הם מוכנים להפסיד בדרך ההצלחה, ולא אלה שהתאמצו לא להפסיד דבר.

הסיפור של WD40 נעדר מספרו החדש של העיתונאי האמריקאי ומחבר ספרי הניהול פיטר סימס "הימורים קטנים", שהתפרסם בארצות הברית. אבל המסר של הספר זהה לזה שבסיפור התרסיס, וגם הדוגמאות הרבות שממלאות אותו ממחישות את אותו העיקרון. כריס רוק, במות קטנטנות ברחבי אמריקה ומשפר מהקומיקאים המצליחים בעולם, הורש את הבדיחות שלו בתהליך אבולוציוני מפרך והרחק מעיני המצלמות, רק כדי לתת לבסוף מופע טלוויזיוני אחד שנהפך מיר לקלאסיקה אמריקאית. גם שירותי מחשבו הענן של אמזון ומערכת הפרסים של גוגל פתחו עקב בצד אגודל. כך גם כטוונות מהסוג השני ולתת להם, סוף סוף, את הכבוד המגיע להם.

הבלוג של סימס (petersims.com) ממשיך ומתאר גם אחרי יציאת הספר הצלחות שנבעו מהרבה הימורים קטנים ועבודה אפורה. הוא סוקר מוצרים מצי ליחים ופעולות של ארגונים כגון הקרן הפילנתרופית של ביל גייטס שמשקיעה מיליארדים במאבק במחלות, למשל על ידי חלוקת כילות נגד יתושים בעולם השלישי. הרבר היחיד שנתר לעשות לנוכח הנתונים הוא, אולי, להגדיר את ההבדל בין הימורים והשקעות כושלות שנובעים מחוסר אחריות לבין אלה שמי קדמים את האנושות, ואו לקחת את הכי שלונות מהסוג השני ולתת להם, סוף סוף, את הכבוד המגיע להם.

רפואי רפאלי הוא ראש מרכז שניא לחקר האינטרנט באוניברסיטת חיפה sheizaf.rafaeli.net

פוליטיקה: המאה והדעה

כחב העת "Foreign Policy" לזמננו זמן סיכומים יקר, ובוחר את מאה מעצבי הדעה (Thinkers) בחקור) החשובים של 2011. את המקום הראשון חולקים 12 מגיבורי אביב העמים של העולם הערבי, ובהם וואל ג'וניס המצרי, טואקול קרמן התימנית וואדה חנפאר מאלג'יריה. לא הרחק אחריהם ברשימה נמצא מארק צוקרברג, שספק אם האביב הזה יכול היה להתקיים בלעדיו.

http://is.gd/gEiXp

מתנות: דיזיין סנטר

אמנם תוכנה הוא לא כריסמס, אבל לא יתכן חודש דצמבר ללא המלצה תמה על מדרך המתנות של כבוג העיצוב המשפיע Core77. אפשר להתייחס למדרך הזה בתור סיכום שנה אלטרנטיבי לאנשים שאוהבים את התענוגות הקטנים של החיים. הייליטס: כף + מולג מטיטניום, מארז רב'פעמי לשישית בירה גוריל ננסי לקמפינג.

http://is.gd/b4nzzU

ספרים: המארז של גדלוול

כמו הדיסקים לפנינו, גם הספרים המודפסים הופכים לאנדרטאות חיות שהסיבה היחידה שלהם טמונה במהירות מיוחדת ויקרות שמיועדות לתימהונים, אספנים ורומנטיקנים. אם אתם נמנים עם אחת הקבוצות האלה יש סיכוי טוב שאתם גם אוהבים את יקיר העיתון מלקולם גדלוול, שבארצות הברית יצאה מהדורת מארז יפהפיה של שלושה מספרים: "מצינונים", "ממבט ראשון" ו"נקודת המפנה" המהולל.

http://is.gd/IB3no2

עשה זאת בעצמך: רובוקופי

ההדפסה התלת-ממדית כבר לגמרי כאן, והעלויות הולכות ויורדות. אל תחטאו את לחנוכה הבא כבר לקבלו אותה מתנה. עד אז, כונו את הדפדפן ל"My Robot Nation", שמציע לכם לעצב רובוט משלכם אונליין ונקבל אותו הביתה בדואר, במחיר של החל ב-20 דולר, שזה כמעט עבור מוצר בייצור אישי.

myrobotnation.com

איפון: אלבום הזמן האבוד

כל אורז רשת הגון מחזיק תמונות בפייסבוק, פליקר, אינסטגרם או פיקאסה. Super Album תרכז עבורכם באיפון אלבום אחד מאורגן, ובו כל התמונות שאי פעם העליתם לאינטרנט. פרט לחועלת הפרקטית שבעניין, אי אפשר שלא להישאב למסע בעקבות תמונות ישנות שנשכחו מהתודעה וינקו בחזרה לעיניכם. 0.99 דולר הכרחיים לכל אובסס.

http://is.gd/i9y6lW

תיירות: קודם מנהטן, ואז ברלין

Gidsy הוא מיזם חדש שמחבר בין תיירים למדריכים חובבים המקומיים שנרשמים לשירות יכולים להציע את תחומי התמחותם בשלל נושאים, מסורים רגילים ועד סדנאות וטיפולים. כרגע השירות פועל בניו יורק וברלין, אבל יעדים נוספים בדרך, ויום אחד גם אהנו נהיה על המפה.

http://gidsy.com

אופנה: הזיקט של מארק

ישראל היא לא ארץ למעילים, ומי שמחפש מעיל מוצלח מהממוצע חייב להרים עיניים ולחפש את מבוקשו בעולם הרחב. למזלכם לא חייבים לחפש יותר מדי: הזיקט הזה, מתוך קולקציית האביב של מארק ג'ייקובס, יושב פרפקט לא רק על הגוף אלא גם על האקלים החורפי הסלחני שלנו. 345 ליש"ט.

http://is.gd/kzo1sY

